

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie ppłk. W.C. - sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w X.

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 sierpnia 2023 r.,

kwestii spełnienia przez **wniosek adw. J.G.** o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego Sądu Najwyższego Krzysztofa Staryka w sprawie o sygn. akt II ZOW 6/22, warunków dopuszczalności określonych w art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym,

na podstawie art. 29 § 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021, poz. 1904 ze zm.)

postanowił:

1. **odrzuć wniosek** adw. J.G. o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego Sądu Najwyższego Krzysztofa Staryka w sprawie o sygn. akt II ZOW 6/22;
2. **zawiadomić o odrzuceniu wniosku** Okręgową Radę Adwokacką w G.

UZASADNIENIE

W dniu 28 września 2022 r. obrońcy obwinionego w sprawie II ZOW 6/22 doręczono zawiadomienie o składzie sądu rozpoznającym sprawę, z którego

wynika, iż do jej rozpoznania został wyznaczony m.in. sędzia Sądu Najwyższego Krzysztof Staryk.

W związku z powyższym adw. J.G. zwrócił się do Sądu Najwyższego na podstawie art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym o zbadanie spełnienia przez SSN Krzysztofa Staryka, wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności w jego postępowaniu po powołaniu, co zdaniem wnioskodawcy może doprowadzić do stwierdzenia naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy.

Uzasadniając żądanie wnioskodawcy, wskazał, że SSN Krzysztof Staryk w dniu 16 października 2022 r. odmówił orzekania w nowej Izbie Odpowiedzialności Zawodowej. Jednocześnie, nawiązując do jego wypowiedzi na łamach [...] w dniu 10 października 2022 r. - w której zakwestionował legalności funkcjonowania IOZ SN, wynikającej nie tylko z wadliwego sposobu jej ukonstytuowania, ale również w uwzględnieniu w doborze do orzekania w niej sędziów rekomendowanych przez neoKRS - powiązał ocenę naruszenia przez niego standardu niezawisłości lub bezstronności z kwestią ustalenia motywów publicznego zaprezentowania wspomnianego stanowiska, nadając im walor kryterium determinującego tę ocenę. Zdaniem żądającego tym rozstrzygającym ustaleniem, ma być odpowiedź na pytanie, czy przywołane stanowisko jest „faktycznym przejawem troski o niezawisłość i bezstronność sędziowską Sędziów IOZ SN, czy też jedynie dyskursem umożliwiającym wywiedzenie wniosku w trybie art. 29 § 6 u.S.N.”

Lektura wniosku nie pozostawia wątpliwości, iż wnioskodawca w rzeczywistości nie tyle żąda zbadania spełnienia przez sędziego Krzysztofa Staryka standardu niezawisłości lub bezstronności, ile zmierza do zbadanie legalności powołania Izby Odpowiedzialności Zawodowej i procedury wyznaczenia sędziów SN do orzekania w zakresie jej właściwości. Okoliczności te nie mają zatem charakteru indywidualnego, ale generalny i instytucjonalny, a zatem taki których istotą jest odwołanie się do systemowych rozwiązań dotyczących formowania nowej jednostki organizacyjnej Sądu Najwyższego, w tym procesu powoływania do niej sędziów (por. postanowienie NSA z 14 lutego 2023 r. sygn. akt

I FSK 2040/22). Nie mieszczą się zatem w zakresie testu wyznaczonym w art. 29 § 5 u.SN. Stwierdzenie to, w aspekcie formalnych wymogów przewidzianych w tym przepisie, warunkujących merytoryczne rozpoznanie wniosku, prowadzi do konkluzji, iż rozpatrywany wniosek nie zawiera żadnych okoliczności, uzasadniający zawarte w nim żądanie. W wymiarze indywidualnym nie wystarczy bowiem przytoczenie okoliczności dotyczących postępowania sędziego po powołaniu (w szczególności czynności jurysdykcyjnych, prejurysdykcyjnych, oświadczeń i wypowiedzi w sferze publicznej czy innej działalności publicznej), które mogą wywoływać uzasadnione wątpliwości co do spełnienia przezeń wymagań niezawisłości i bezstronności”, wobec czego „konieczne jest także wskazanie okoliczności świadczących o tym, że deficyt ten może oddziaływać na wynik konkretnej sprawy, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2022 r. sygn. akt III CB 5/22). Tymczasem autor wniosku nie wyjaśnia, jak rozumiana w przedstawiony przez niego sposób „troska o dobro wymiaru sprawiedliwości” albo jej brak, miałyby realnie wpłynąć na wynik postępowania w sprawie o sygn. akt II ZOW 6/22.

Przepis art. 429 § 1 k.p.k., stosowany odpowiednio na podstawie art. 29 § 24 u.SN, nakłada na prezesa sądu, do którego kieruje się wniosek z art. 29 § 5 u.SN, obowiązek kontroli ustawowych warunków dopuszczalności takiego wniosku. Wprawdzie w niniejszej sprawie wydane zostało zarządzenie o przyjęciu wniosku, jednakże dostrzeżenie braków formalnych na późniejszym etapie nie wyłącza obowiązku odrzucenia wniosku, który w sposób oczywisty nie spełnia wymogów ustawy (art. 29 § 5 i § 9 pkt 2 i § 10 ustawy o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.). Dokonanie kontroli formalnej na możliwie wczesnym etapie postępowania wnioskowego zapobiega zbędnemu angażowaniu całego wieloosobowego składu orzekającego w procedurę oceny formalnej, wyznaczonego przecież do dokonania oceny merytorycznej (o ile jest dopuszczalna). Jawi się zatem jako w pełni uzasadnione (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2022 r. sygn. akt III CB 10/22).

Niezależnie od powyższego, oczywistość słuszności takiego rozstrzygnięcia wynika już z części motywacyjnej wniosku, w której jego autor wspomina o odmowie orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego przez wskazanego w żądaniu SSN Krzysztofa Staryka – wyznaczonego do orzekania w sprawie o sygn. akt II ZOW 6/22, co samo w sobie czyni bezprzedmiotowym badanie w tym postępowaniu spełnienia przez niego wymogów niezawisłości i bezstronności.

W tym stanie rzeczy, stwierdzenie niedochowania warunków określonych w art. 29 § 5 i § 9 pkt 2 ustawy o Sądzie Najwyższym, implikuje odrzucenie wniosku bez wezwania do usunięcia jego braków formalnych (art. 29 § 10 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Obowiązek zawiadomienia właściwego organu samorządu zawodowego o odrzuceniu wniosku wynika z treści art. 29 § 11 uSN.

Z tych powodów należało orzec jak w pkt. 1 i 2 sentencji postanowienia.

[M. T.]

[as]